

Підручник совісті

Володимир Нагорняк

Аа

Аборигени островів надій,
обманутих надій:
історія напише – українці

Аборти ненароджені,
мої невидані книжки,
розкажуть вам про мене
після мене

Абсурди проростають у закони

Аванс життя
тобі дарує
Вічність

Аванс народного спасибі
поїде відробляти
на Каріби

Автобус Часу
по ґрунтівці
мчить

Агов еси,
чий хліб їси –
святий простий насущний хліб-!

Агрономи українського асфальту

Ад'ютанти совісті,
поети,
малюють візерунками душі

Аеродроми душ ворони обсідають

Аж до нестями

розмежувалися
серцями

Аж небо вже
розбили на гектари –
ніяк наїстися не можуть!

Аж серце йде
на нітрогліцерин –
беру свій час на серце

Акваріумні рибки суспільства
акваріум
не розіб'ють-!

Акробати дармової зарплати –
депутати –
ведуть на рідні дачі свій народ

Акції до зашморгу на акації

Амнезія роду та народу
безбатченків
планеті наплодила

Анатомія душі –
менталітет –
у школу не впускається!

Антагонізм копійки
пухне
поміж нас

А ось криниця
(писав же, сниться)
вода, напийся...

Арифметики вигод
арканять
майбутнє

Арештанти копійки
в майбутнє
ведуть

Аркан копійки
висне
над майбутнім

Архіви совісті
болото часу
затопляє

А хто— чиїх батьків ми діти-!

Афіша-журналіст:
ба! навіть тіло
продажно тріпотіло

Бб
Багато тут хохлів та яничарів,
та підло мало
українців тут!

Баран в обоймі – то вже не баран:
та він самим вовкам —
братан!

Бачу школу як дворушності фортецю...

Безапеляційністю телереклам
здушили душі
абсолюти!

Безвольні, аж безмовні:
пусті зсередини
та камуфляжні ззовні

Без коріння
не жити дереву,
не давати під осінь плоду

Безпечно-сонячним Херсоном
бредуть з навушниками
шлунки!..

Блоха з людини пила кров,
а потім лекцію читала –
про любов!

Борюсь талантом за збереження святого –
за націю правічну українці,
котру сьогодні топчуть на копійці!..

Брехня-неправда
правди плугом переорється
та перейде в правічний перегній

Бронзовіє яловий чиновник

Був поет:
в поета совість
перейшла у тимчасовість!..

Будь, сину,
славним українцем,
а не знеславленим
хохлом!

Були колись й ми рисаками,
та оскотинились
роками...

Вв
Важко переноситься:
за переносний зміст
удар у переносицю

Вам душу вашу
заграниця
не позиче

В асфальт душі зерно посію!

Ввійшов, благословенний, в мілину!

В дозиметрах душі
сивіє в попіл
нуль!

Ведете націю в дебілізацію-!

Вигризають миші з облвиконкому
київські окличні
в херсонські коми

Вели поета
у кар'єру,
як до останнього бар'єру

Ви не гравці
в Таврійські
наші Ігри-!

Ви не ту купили вазу:
кинув лиш –
розбилась зразу!

Вихователь майбутнього світлого
(ой, чи світлого-!)
на чорно-злиденній зарплаті раба

Вище зросту – шлунок!

Від рідного світла
вкраїнська освіта
в болото болонське
дітей заведе

Від совісті
сховався
в депутатстві

Він зрадив пам'ять чорнозему!

Він уявив: держава – це дружина;
й авансом попросився
в арештантську роту

Влада – найближчий ворог твій:
ніхто не оборонить,
окрім самих

Влада надійна— Влада не дійна – ялова влада!

Влада – хвора! –
власно-будівельною
хворобою!

Владі,
вкотре,
не везе з народом!

Во благо наше, і для нас,
ці ваші цілі,
та чи залишимося цілі-!

Во благо –
тільки во своє –
тому і голос вже не є!

Вони ж, дивись!, зізду, ой, з неба,
як говорять!, та для тебе –
розтопирюють кишені...

Воно і батька з матір'ю турне
аби свій рідний
шлуночок набити!

Во славу пише,
а тому йому невидні
народні злидні

В отім однім – прогрес:
наскільки ми
назавтра будемо людьми,

а інше все –
машини, скло, залізо –
на що бездушно лізем,
вторинне,
як причини –
інше,
все!

В полі душі
цвіте
лобода...

Вручили прапор, щоб нести –
порвали прапор
на свої онучі!

Все –
для популяризації
каналізації!!!
Втекла
душа
від джерела

Вторинність
пре!
на перші ролі!

Вторинної влади
бездушний
асфальт

Вчать безрідну латинь освіти
майбутні чортополохи епохи
в секонд-хенді душі

В чин заховайсь! –
так менше видно
яке ти бидло!

В Херсоні два Херсони є:
ще совість запитає –

ти з якого-!

Гг

Гавроші папірців
усілись
на підшви влади

Галантерейна ввічливість —
надмірна:
повіриш – лох!

Галопом газета примчала –
нажива в очах
щохвилинна...

Гегемонічний клас
працює
на базар та унітаз!

Географічно
тут не логічно:
не обзивайте наш театр
херсонським!

Глашатай вічний
тимчасовим
клерком став

Глянь: прибилося дике лоша
(восьминоге, вкраїнська душа!),
ваш Чорнобиль мені простило...

Гоп-культура
в барабани аборигенства
гатить гопака!

Грошіли
у херсонському болоті,
перепливти спроможні океан

Гумус душі,

Прострелений часом навиліт,
Тобі, нащадку, я з болота виніс;
Іди невзутими слідами!

Дд
Давайте візьмемо за вимір
Щербицького злочинний вибір:
Чорнобиль, Першотравень, партквиток
Та совісті принизливий виток!..

Давайте створимо Галактику...
Приходять хай до нас на практику
З усіх світів, з усіх віків

$2 + 2 = 22$

Двоїться пустота,
аж в юні душі
пророста

Де бережуть, як дівчина невинність
(до економіки-культури-школи),
зі слів чужих зачовгану вторинність,
з якої де не випустять ніколи...

Дебілізує на копійці день!

Дивиться
на Землю Всесвіт
очима отчого будинку

Дим Вітчизни
холодіє
в нас!

Діалектика природи
незалежна
від погоди

Діаспорі
привладну паранжу

самій підняти не під силу

Діти ті – уже не наші діти!

Дме вітер часу
по оголених
кістках!

Довге свято
пропило
всі будні

Долі світле полотно
кинув сам
під часу поїзд

Долю програли Таврійськими Іграми!

До мрійок
обмілили
мрії!

До нестями
розмежувалися
серцями!

До посади –
вужем,
і без проблем!

Допоможіть украсти
у влади нашої
баласти!

До щі поезії Шевченка
не змили бруд із душ
сучасних яничарів

До тебе, рідна, йду –
тут корінь мій,
та й що я сам,

без тебе,
Україно-!

Друже мій,
не озвірій
до антиетики!

Дружити з тим
і внукам не вели,
хто жде від тебе
тільки
похвали

Душа - весна:
їй трішечки тепла,
і розквітати вишнею побігла!..

Душа
втекла
від джерела

Душа
запакувалася
в копійку

Душа
на правду
не здала екзамен

Душа твоя -
твоя держава -
ще не іржава-!

Душа
у цього тіла -
озвіріла!

Ее
Евакуація
душі
в копійку

Екзаменується
копійкою
душа

Єє
Є -Україна,
є - народ:
мої натхнення і вершини!..

Жж
Живеш тут
ачи подивитися
прийшов і:
"Вибачте, піду..."

Життя оті,
близькі й далекі,
ведуть мене за руку, мов дитя

Зз
Заболотивсь
душевно
час

Завгоспи
перлися до влади -
чого заради-!

Завдяки
й моєму світлу,
на свою виходиш стежку...

Завтра виставить рахунок
як життя співало -
шлунок!!!

Заговорив Майдан...
Майдан-!
Заговорили...

Залишимо

оцей наш час Історії
як ґрунт для самознищення

Заметушились
миші
на фундаментах

Занадто хитрі,
щоб щасливо
жити

Запитуй прямо:
хто вони –
заробітчани чи сини-!

Запитання
одне тільки:
"Скільки-!"

Зарозумілі дурні
дефіцитом
не стають

Захолодила душі
тепла
мілина

Зашкалили
нулі душі,
поставили у позу тіло

Зашнурована
копійкою
душа

Згвалтована
забігла
правда...

Здушили душі
кишенькові

абсолюти

Зійшли б вони
пшеницею,
рядки...

Зло
необхідне
стало традиційним

Зло чинів –
найбільший
із злочинів!

З людинознавства у чинопоклонство,
письменнику,
не перейди!

Знаннями
душі
виковирюють

З-під уламків аксіом чужих
рідне вчуйте
багатоголосся

Зуби долі
вигризають
душу

З яким ти звітом,
чоловіче,
колись підеш на боже віче-

Іі
Іду
із необхідності
в свободу!

Інвестиційно
розростається

болото...

І не такі – глибокі долі! –
топилися в херсонському подолі

І підійде,
і словом привітає,
та слово те вже не світає!..

Історика істерика – наш час!

Історія – життєвий інструктаж,
а цей, затям, своїм усім життям
лише амебно зирив на картинки

Історія тоді лиш має значення,
коли майбутнє
є її тлумаченням

І цей безсовісний фактаж
і мене мене,
і мучить аж!

Її
Їм прапор дали, щоб нести –
порвали прапор...
на свої онучі!

Їду несуть
їздовому,
конячці – посторомки...

Йй
Йду, народе,
твоїми прокльонами
проти рідних нахлібників орд!

Йому дітьми
копійка
відомстила

Кк

Кишені набивають на святому

Кликав - не прийшли,
бо прапором його
була копійка

Кобзарі-каменярі сьогоднішні:
талантів - море,
совість - з-під копійки...

Колись були й ми рисаками,
та оскотинились
роками

Колишній друг
охороняє від народу
народних слуг

Коли помирала душа,
народу набігло багато,
зібралися, наче на свято...

Копирсатись
на мілині
не по мені!

Копійка
яничарить
майбуття

Копійку кинуть,
як в могилу
грудку

Країна
заклятої
влади

Красо,
прикрасою до підлості

не стань!

Криничну суть
до старості
несуть

Крізь вашу дачу
патріотизму вашого
не бачу!

Ксерокопичим
необхідне
зло!

Ксерокопичиться,
сірофонує пустота –
і в юні душі пророста!

Куди
херсонська лже-культура
Херсонщину турнула-!

Куди завів тебе
нікчемний шлунок,
оскотинивши націю собою-

Кулики
співатимуть
болото

Лл Латинь освіти
плодить
яничарів

Летять стежки
уривками
життів

Ліпоксація владної совісті –
річ неодмінна
для майбутньої України

Лихвар - не є Месія:
в асфальт душі
зерно не сіє

Лиш наголос не так -
Україна -
і відчувається країна

Логічно -
як екскаватором
по ескалатору

Люди добрії,
йдіть на обрії,
а не грійте собою болото

Люби з ненависті Херсонщину!
Оцю, лизанням заволочену-
Якщо ти, дійсно, хочеш їй добра...

Люби Україну,
а не гроші
за неї!

Любов до Вітчизни великої
у них визріє
...без малої-!

Мм
Мабуть, старію: про минуле мрію

Майбутнє виставить-таки рахунок:
не хто, а що
стояло за тобою-!

Машини шматували
на квадрати степ,
аж зарізалися у обрій

Маякує із минулого майбутнє

Менталітетна інопланетянка – школа!

"Механічні громадяни"

ведуть народ
до ями

Ми вибирали тих вождів,
котрі мигтіли між вогнів,
як головешки; але не горіли

Ми нашу вічність диба не поставили,
ми нашу вічність тим лише й прославили,
що і не думали про неї думати

Ми – неуки душі; що скажемо
на Божій Атестації-!

Ми тільки-тільки виживаємо з-під копійки

Ми – українці! З-під Полин-зорі,
де 26-е квітня угорі;
зорі проміння болісно-байдужі
нанижують на себе наші душі...

Ми – українці! Нас держава,
кого ліпила – одержала,
вгодовано-безчесних лизунів...

Мізерна думка душу спопеляє

Мізерним душам рідно не зрости!

Мімікризує преса в кишенькових мрійках!

Міняли бочку,
а, й давно,
мінати треба в ній вино

Моя нікудиненалежність –
чиновницьким системам
протилежність

Мріє некозирна шестірка
битою бути
козирним тузом

Нн
На болоті вишня розцвіла,
і так воскресно... На болоті!..

На владних кріслах
шви
напружив дерманти

Надривно ридала
картина,
бо скрипка їй правду сказала

На душ аеродроми злітаються ворони

На душі наші ставили хрести
не для братання -
для розбрату.

На жар душі припасені шампури

Найближчий ворог - рідна влада;
окрім самих,
ніхто не оборонить!

Нам душу нашу
заграниця
не позиче!

На народні гроші
хату звів директор -
гарна хата!

На репродукції чужого
себе, уже нерідного,
кладеш!

Народ вже розуміє:

за барки
його беруть політики та банки

Народжені аборти
книг моїх
невиданих...

На серце зіперся, як старість на палку

На скільки поколінь ці шрами від копійки-!

Наскільки
українець ти,
настільки ти цікавий світу

Наскільки
ми первинні,
настільки рідні ми

Наскільки
світлий виворіт душі,
настільки світла ти людина

Наскільки
похолодало
від копійки

Наскільки
совість українська,
настільки українець ти

На суржик совісті
освіту
переводите-!

...народ вели на плаху,
а Сталін жодного закону не порушив,
що сам писав...

На таланті несвоєму
бронзовіє

яловий чиновник

На транзит душі
заповзли
вужі

Національність чиряка яка— —
йому всерівно:
моститься на шию!

Наш український селянин –
ось чорнозем;
а щодо цього можновладця,
ачи того –
усі вони
нахлібники у нього...
Наш український селянин –
ось чорнозем!

Наше телебачення
(швидше – недобачення!)
жде
куди позвуть:
не сліпих веде,
а сліпі ведуть...

Неандертальці-бабусі
клепають, в заробіток!, букварі,
дебілізуючи майбутнє тими букварями

Невже все життя –
тільки дати
коли помирала душа-

Не викидайте
душі
на смітник!

Не дичавій
душею,
юнь!

Не для наступних поколінь
життя твого з копійки тінь!

Не дозволяймо зло чинів,
і в нас не стане злочинів!

Не до лиця
слугам копійки
думать про митця

Не до сокири кличу Україну –
до запитання про руїну;
щоб не до сокири
кликать Україну

Недолетіла душа до тіла!

Не Дунька, ні, а заграниця
на Дуньку нашу
хоче подивиться!

...не йшов би світом скільки,
слів нема рідніших на землі,
як оті: "Приїдь в КалиноСільське,
посади калину у селі..."

Не жити як,
як убивати,
навчатиме тебе ТБ.

Не загуби основи!

Не заморозь
тепло душі
копійкою!

Не міряй молодість грошима:
за них під старість
молодість не купиш

Немов по рельсах поїзд,

по совісті
прочовгав мегаполіс...

Не мудрість голови – округлість попи;
інстинкт тваринний із Європи
аж до Херсона донесли!

Не обзивайте наш театр херсонським

Не попадись на камуфляж!

Не просвітив
Чорнобиль
тьму душі

Не порань
херсонську
тьмутаракань!

Не розсипай
слова
на копійки!

Не співають
соловейки
в шпачиному хорі!

Не те істотно
що згорів сірник,
істотно – що ним запалили

— Не у нас, ти що-, неправда!
— Мер колишній де-
— Баланда...

Оо
Обставини
обставили –
не вийти з них!

Олюдження влади – мрія фантаста:

чиновнику в тім'я
совість не грюкне!

Ослаб,
сам у каструлю
лізе краб

О, скільки душ
пресвітлих полягло
в липучій мілині болота!

Осколки серця,
падайте
на землю!

Ось, як вийдете зі школи,
(де директора висотка -
ваше вкрадене майбутнє),
не туди дивіться, дітки,
йдете прямо...

Орда - своя ж! -
нас розпинає
на копійці!

Очима
отчого будинку
себе побачив депутат

Пп
Павук на пенсії:
вже й не плететься сіть,
але у гості не ходіть!

Падаємо ниць від засилля дрібниць

Папір -
душі відбиток чи копірка,
де душу задиктовує копійка-!

Патріоти фальші - на марші!

Переноситься переносиця
з голови на зад!

Переродилися
орфеї
в корифеї

Письменник, що душу цю зрадив,
талдичив під ніс уперто:
"Душа не вмира – безсмертна..."

Підрядне речення
не стане головним –
воно під ним!

Поводирі епохи
розквартирувалися
по партіях та блоках

Поезія – душі підручник,
де сам поет –
століть заручник

Поезія – сонце,
що світить
крізь серце поета

Покличте
совість
з перекуру!

Попав комар в аплодисменти!

Посадили квітку в клітку,
але й там розквітла –
квітка!..

По совісті прочовгав мегаполіс...

Постали привиди з безодні –
страшні потвори –

люди-шлунки!..

Постанемо безвольні, аж безмовні!

Прасують мілкотем'ям душі!

Привладнені колишні друзі
не дотягуються
до моїх ілюзій

При обезрідненій копійці
і храми – шрами!

Приспали совість,
як присипали землею

Пройди, народе,
тимчасові бездоріжжя,
стежками вийди на святі традиції

Прокинься – не прикинься – і в Херсоні!

Промениста сільська душа
обростає
камінням бездушності міста

Птаха простору
загнали
в контору

Рр
Ремісництво прогресу
задиктовує
душу

Реопірин один –
дитинство:
так душу збочило, скривило

Роботизації думок
закриють душі

на замок

Рука привладна
сипнула зерна –
і наче підмінили письмена

Росинку бачить...
Наднародную контору
побачити нема
ні совісті, ні зору

Роси світла на сірі будні

Рости, мій синку,
своєю добротою
до барвінку

Сс
Самовивіз
душі
в копійку

Саморозпуск
людської
гідності

Свої згорьовані моменти
тобі, майбутньому, доперти
я намагаюсь крізь роки

Своїх доріг розкидане каміння
нас не сподвигло
на прозріння

Себе спитати не хотів би:
"Ріс на чиєму хлібі-!"

Скільки в душах
ям нарито
лакеями привладного корита

Слова – зернятоньки душі –
посійтеся дбайливо по ріллі,
не розбредіться по масних кишнях

Слоном назвався заєць:
звірі так
слонів боятись перестали

Слуги ті, у кого на прийомі,
в нестерпному душевному обломі,
ще більшому, як при обкомі

Скажи, копійко,
тепер наскільки
розпродажні ми-

Совість
в тім'ячко
не грюка-!

Совість не будили – не простить!

Совість не писатиме амністій!

Сопів
з усіх форсунок
на рідний шлунок!

Спускають совість в унітаз!

Спустошення вкраїнської душі –
стрімке, з прокляттям на межі –
воно уже гряде...

Стати на пляшку
не важко;
подвиг – зійти!

Створи на серці сонячну погоду,
душі торкнися
слова вітерцем...

Суть довели до бутафорії!

Сховалась суть у сутінках душі

Тт
Таврійським степом
серце
стерпло!

Такі в малому велетні вони,
що годі їх
спихнути з мілини!

Так узаконили
закляту взятку,
що все, що проти неї – гріх!

Талант колишній
теліпавсь,
як шпак на вишні

Та що йому
до наших кволих нив й заводів дохлих –
дивиться з копійки!

Твоя душа –
твоя держава –
ще не іржава-!

Телятко на дві матки;
а попади під владу смирного телятки –
бицяра!

Ти будував хатину сину,
не будував у нім людину –
ти збудував хатину свину!

Ти люби
Україну,
а не гроші за неї!

Ти не до вишні –
ти в болото
йшов!

Ти так себе, весняного, затер,
що сором
на осіннього дивитися

Ти, тільки ти, хірург душі своєї

Ти ще й не став на лижі,
а вже лижню перед тобою
лиже!

Торкнись долонь
моїх безсонь
та чесним світом не херсонь!

Трамбують серце копійчиною!

Тримається світ на болючих серцях

Туман Весни
шмигнув над долями,
а як надіялись – крильми!

Уу
У кріслі – кліщ!..
і крісла дермантин
йому дорожче світу всього

Україно, світ в очах зрябів:
дітей твоїх навчають на рабів!

Українсько-вічний імпотент – зарплата

Українці,
линяють наші душі
на копійці!

У наскрізно-продажнім Херсоні

чи не вмерла в тобі
твоя совість-!

Управління культури кладе
лапшу на вуха
губернатора і мера

Урозумили адреналін розмовами розумними

Усім, окрім зарплати,
намагаємось Європу
наздогнати

Фф
Фіктивний шлюб з копійкою
майбутнє не прощатиме
нікому

Хх
Хай ваша совість
вашим шлунком
не подавиться!

Хай душа іде у шоу
Чи на подіум – моделлю
Та куди завгодно – гроші...

Хай оживить душа твоя
суху арифметику долі:
народження-весілля-смерть

Хаміє та тупіє влада...

Херсонщини болотна сонність
руйнує душу,
топче совість

Хіба на думці у болота
душі безсмертної
робота-!

Хлопці ці – лиш виконавці – не творці

Хрипливий голос
рідного Висоцького звучить
живим бальзамом для душі

Цц
Це місто – монстр,
з'їдає душі:
не обійма – в обіймах душе!..

Ціни, гляньте –
радість-то яка! –
нулі переписали на дев'ятки

Ці "патріоти",
що зросли на фальші,
не дали й гривні прорости в зерно

Цуциків при владі стільки,
що скоро всі
на гавкіт перейдемо

Цю мілину я обмину:
мене учили плавать
на глибокому!

Чч
Час виставить-таки рахунок:
не хто, а що
стояло за тобою

"Червона рута" —
більше ста пародій, а вижила вона –
"Червона рута"

Чи бачить крізь копійку місто мер-

Чи вийде з-під копійки чар –
синок росте –
майбутній яничар

Чи любов
до Вітчизни великої
у них визріє... без малої!

Чимдуж рвонули до нуля
на шлунок власний,
на кишені для – тля!

Чиновнику, ми різко розійшлись
у найсвятішому –
в любові до народу

Чиновник чекає,
що справку навіть на своє життя
почну просити в нього я

Чиновник – х-ха-а!!! –
а прибери ярлик – зник!

Чи стане він
співать про те,
як окуляри й очі час протре-

Чого заради завгоспи
перлися до влади-

Чому малих оцих безмежні злидні
наверх невидні-!

Чорнобилем душевним час нас мітить!

Чулося з того
державного грому:
"Все – для дому! Для власного дому!"

Шш
Шевченко –
попади в наш час –
згорів би тут з ненависті до нас!

Шлунок – на весь зріст!

Щщ
Щасливі
від недавнього
безмежним щастям даунів

Ще ваша
особиста тимчасовість
народній вічності чужа

Ще Треті Півні
не будили
Степ та Південь!

Щоб падав так
добробут ваш
як ваші ціни підіймаються!

Щоб, у століттях грізних випране,
не полиняло моє "Вибране";
щоб не звучала фальш, як пісня –
ні за життя, ні смерті після!

Що вибрали:
народно-рідну долю
чи вже й себе розмінюєш на долар-!

Що не виходиш з мілини
не час, не світ –
себе вини!

Що скажемо
на божій атестації
ми, неуки душі-!

Юю
Юриспруденція забігла в циркуляри:
законам нашим до "по-совісті"
ще не роки – століття йти!

Яя
Як боляче це бачить:

всує
в населення народ дебілізує!

Я - віник,
український віник -
для підмітання душ запліснявілих
виник

Я - вічний учень,
я у вічності
учусь!

Я - все, що я;
і тільки я;
і все;
і — Всесвіт

Я - друг-порадник з праоснов,
а не десерт твій
перед сном

Як здешевіла
доля
на копійці!

Які ми - на багатстві депутатів! — злидні

Я маю право думать,
що я маю право думать,
що я маю право думать,
що я маю право.

Як міст без річки, й назву загубив!
Та що йому до наших кволих нив
й заводів дохлих - дивиться з копійки

Я + ми = ями

Якщо слово - копійка, то ціна тобі - гріш!

"Як підстелитися-!" —

витають мрії
рабів копійки

Я - поет від сохи;
є огріхи-гріхи -
совість не зайва!